

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a soudců JUDr. Jiřího Derfla a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobce: J. P., narozený dne X
t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Bělušice
sídlem Bělušice 66, 434 01 Bělušice
zastoupen advokátem JUDr. Karlem Davidem
sídlem Sladkovského 1640, 440 01 Louny

proti
žalované: Vězeňská služba České republiky, Věznice Bělušice
sídlem Bělušice 66, 434 01 Bělušice

o žalobě proti lékařskému posudku žalované ze dne 13. 8. 2024, ev. č. 18V2024516

takto:

- I. Žaloba **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobcovu ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Karlu Davidovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 8 361,71 Kč. Tato mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do 30 dní od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Podáním ze dne 20. 8. 2024, označeným jako „*návrh na neplatnost pracovně lékařského posudku*“, doručeným soudu dne 22. 8. 2024, se žalobce vymezil vůči obsahu lékařského posudku o jeho zdravotní způsobilosti k práci při žalobcově výkonu trestu odnětí svobody. Týmž podáním požádal žalobce o ustanovení zástupce z řad advokátů pro řízení o žalobě a o osvobození od soudních poplatků.
2. Usnesením ze dne 3. 9. 2024, č. j. 15 Na 224/2024-9, přiznal zdejší soud žalobci plné osvobození od soudních poplatků, ustanovil mu pro řízení o žalobě zástupcem shora označeného advokáta JUDr. Karla Davida a vyzval jej, aby ve stanovené lhůtě odstranil vady podání (žaloby) ze dne 20. 8. 2024.
3. Následně podáním ze dne 19. 9. 2024 žalobce prostřednictvím ustanoveného zástupce doplnil své původní podání ze dne 20. 8. 2024. Jako žalovanou označil Vězeňskou službu České republiky, Věznici Bělušice, a jako napadené rozhodnutí specifikoval lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k práci, jež žalovaná vydala dne 13. 8. 2024 pod ev. č. 18V2024516. Předmětný posudek byl žalobci doručen dne 13. 8. 2024. Žalobce namítl vady řízení vedoucího k vydání posudku a nezákonnost i nesprávnost samotného posudku, protože

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

posudek byl vydán bez náležitého prověření žalobcova zdravotního stavu; lékařské vyšetření trvalo nepostačujících 22 minut. Žalobce má za to, že samotný posudek neobsahuje odůvodnění závěru o žalobcově pracovní nezařaditelnosti, a nesplňuje tudíž náležitosti předpokládané § 43 odst. 3 zákona č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách, (dále jen „zákon o specifických zdravotních službách“). Posudkem shledaná pracovní nezařaditelnost jej připravila o možnost být zaměstnán ve výkonu trestu a konsekventně o možnost průběžného splácení svých peněžitých závazků z obdržené pracovní odměny. Žalobce dále poukázal na historii svého pracovního hodnocení a udělování odměn; dosud nebyl zdravotně hodnocen jakkoli negativně. Považuje se za zdravotně plně způsobilého k vykonávání práce. Navrhl proto zrušení napadeného lékařského posudku pro nezákonnost a vady řízení, stejně jako vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

4. Soud se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny podmínky řízení a zda lze žalobu věcně projednat.
5. Podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný*. Žaloba proti rozhodnutí je s ohledem na § 68 písm. e) téhož zákona *nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno*. Mezi rozhodnutí, která soudním řádem správním vyloučena ze soudního přezkumu, se podle § 70 písm. a) tohoto zákona řadí *úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími*. Definici „rozhodnutí“ přitom poskytuje § 65 odst. 1 s. ř. s.; je jím *úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti*.

V posuzované věci soud nepochybuje, že žalobou napadený lékařský posudek není úkonem, jímž by žalovaná založila, změnila, zrušila či jinak závazně určila žalobcova práva nebo povinnosti. Žalovaná posudek vydala na žádost zaměstnavatele (byť jako zaměstnavatel je v posudku označena právě sama žalovaná) o provedení vstupní pracovnělékařské prohlídky k posouzení žalobcova zdravotního stavu z důvodu zamýšleného žalobcova pracovního zařazení na pozici výrobní dělník u společnosti ANA Aqualine s. r. o. Takový posudek je dle názoru soudu lékařským posudkem ve smyslu § 42 zákona o specifických zdravotních službách, o němž však typově (nyní již ustálená) judikatura správních soudů dovodila, že *„nekonstituuje zaměstnanci ani jeho zaměstnavateli žádná práva ani povinnosti, neboť ke změnám v pracovním poměru nedochází samotným vydáním tohoto posudku, ale až následnými úkony zaměstnavatele, případně zaměstnance, které jsou soudně přezkoumatelné před civilními soudy. Lékařský posudek ani jeho následný přezkum podle ustanovení § 47 zákona o specifických zdravotních službách proto nepředstavuje v souladu s výše uvedeným rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a není proto přezkoumatelný ve správním soudnictví“* (srov. bod 19. odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, č. j. 4 Ads 121/2013-31). Ačkoli se takto ustálená judikatura vyjadřuje k „rozhodnutí“ (nikoli ve smyslu § 65 s. ř. s.) vydanému podle § 47 odst. 2 zákona o specifických zdravotních službách, tj. k aktu, jímž je lékařský posudek posléze přezkoumáván, z logiky věci nelze než přijmout závěr, že není-li ve smyslu § 65 s. ř. s. rozhodnutím přezkumný akt vydaný dle § 47 odst. 2 zákona o specifických zdravotních službách, nemůže jím být ani objekt takového přezkumu (samotný lékařský posudek vydaný dle § 42 posledně uvedeného zákona). Pro úplnost soud poznamenává, že v lékařském posudku byl žalobce výslovně poučen o možnosti podat návrh na přezkoumání posudku podle § 46 odst. 1 zákona o specifických zdravotních službách; ani po doplnění žaloby zástupcem žalobce však nevystaly pochybnosti o tom, že žalobce zamýšlel brojit

proti lékařskému posudku právě správní žalobou. Nebyl tudíž dán důvod k postupu dle § 46 odst. 5 s. ř. s. (tj. k odmítnutí žaloby a postoupení věci k vyřízení opravného prostředku správnímu orgánu k tomu příslušnému).

6. Na základě výše uvedeného považuje soud za zřejmé, že žalobou napadený lékařský posudek není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., protože jde o úkon správního orgánu, který je vyloučen ze soudního přezkumu v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu [§ 70 písm. a) téhož zákona]. To činí žalobu proti němu směřující nepřípustnou [§ 68 písm. e) s. ř. s.]. Soud proto žalobu dle § 46 odst. 1 písm. d) téhož zákona výrokem I. tohoto usnesení odmítl.
7. Jelikož již po odstranění vad žaloby v důsledku jejího doplnění ze dne 19. 9. 2024 bylo zřejmé, že je třeba ji odmítnout, nezasílal soud žalobu do vlastních rukou žalované ani žalovanou nevyzýval, aby se k žalobě vyjádřila či aby soudu předložila správní spis. Opačný postup by byl v rozporu s principem ekonomie řízení, neboť vědomost žalované o zahájení řízení, její případné stanovisko k podané žalobě ani obsah správního spisu nemohly ovlivnit výsledek řízení (odmítnutí žaloby).
8. Z důvodu odmítnutí žaloby soud v souladu s § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení (výrok II. tohoto usnesení).
9. Výrokem III. toho usnesení soud přiznal v souladu s § 35 odst. 10 s. ř. s. ustanovenému zástupci odměnu 6 200 Kč za zastupování žalobce v rozsahu dvou doložených úkonů právní služby dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bodu 5 a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024 (dále jen „a. t.“) jednak za první poradu s klientem uskutečněnou ve věznici dne 16. 9. 2024 včetně převzetí a přípravy zastoupení, jednak za doplnění žaloby jakožto písemné podání nebo návrh ve věci samé. Dále soud přiznal ustanovenému zástupci paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý ze dvou poskytnutých úkonů (§ 13 odst. 4 a. t.). Nadto náleží ustanovenému zástupci dle § 13 odst. 1 a 5 a. t. náhrada doložených cestovních výdajů na cestu z jeho sídla k žalobci (do Věznice Bělušice) a zpět v délce celkem 26 km při použití osobního silničního motorového vozidla s kombinovanou spotřebou 7,6 l benzínu na 100 km, s průměrnou cenou benzínu (95 oktanů) ve výši 38,20 Kč za litr [§ 4 písm. a) vyhlášky č. 398/2023 Sb.] a se základní sazbou náhrady za 1 km jízdy ve výši 5,60 Kč [§ 157 odst. 3 a odst. 4 písm. b) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění účinném do 31. 12. 2024], tj. 221 Kč. Soud však žalobcovu zástupci v tomto řízení přiznal jen polovinu z uvedené částky, tj. 110,50 Kč, neboť zástupce cestu vážil také v zájmu zastupování žalobce v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 141 A 29/2024. Celkovou částku 6 910,50 Kč soud dále zvýšil o daň z přidané hodnoty (1 451,21 Kč), neboť žalobcův zástupce je registrován jako plátcе této daně. Náklady žalobcova zastoupení v celkové výši 8 361,71 Kč platí stát; procesně neúspěšného žalobce přitom nebylo lze zatížit náhradovou povinností ohledně těchto státem v budoucnu placených nákladů, protože žalobce byl (jak uvedeno výše) rozhodnutím soudu osvobozen od placení soudních poplatků.
10. Soud nepřiznal zástupci odměnu (ani paušální náhradu hotových výdajů) za účtovaný úkon podle § 11 odst. 1 písm. c) a. t. Zástupce takto účtoval poradu s žalobcem uskutečněnou ve věznici dne 16. 9. 2024. Uskutečnění odpovídající návštěvy v délce 130 minut zástupce sice doložil, soud ji však hodnotil jako součást úkonu právní služby dle § 11 odst. 1 písm. b) a. t., neboť tato porada byla první (a současně jedinou) osobní poradou, kterou zástupce soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tvrdil a doložil. Zástupce sice rovněž doložil, že již dne 2. 9. 2024 zaslal žalobci do věznice prostřednictvím České pošty, s. p., listinnou zásilku. Soud se však neztotožňuje s názorem, že by tato písemná korespondence mohla nahradit první poradu s klientem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) a. t. (tak by tomu mohlo být zásadně v případech objektivní nemožnosti uskutečnění osobní porady), a ani že by následná osobní porada uskutečněná dne 16. 9. 2024 byla samostatným úkonem právní služby dle § 11 odst. 1 písm. c) uvedené vyhlášky.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem. Byl-li účastníku v řízení před krajským soudem ustanoven zástupcem advokát, zastupuje tohoto účastníka i v případě následného řízení o kasační stížnosti.

Ústí nad Labem 27. ledna 2025

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.